

Марко Ганчев

Пеещият фонтан

Отначало пеещият фонтан не се разваляше толкова често. Пееше всяка вечер по няколко часа и нищо му нямаше. Хиляди граждани идваха на разходка в градската градина специално да послушат пеещия фонтан.

Разбира се, хората знаеха как стават тия работи. Фонтанът бе свързан с радиоуредбата в управата на парка. При по-високите тонове на музиката фонтанът извишаваше струята си, при по-приглушените я снишаваше. Няколко цветни прожектора изпод водата правеха обстановката още по-приказна. Да не говорим, че от време на време някой и друг лебед прекосяваше езерцето, грациозно кършейки лебедовата си шия.

Гражданите бяха от доволни по-доволни. Не само слушаха гласа на любимата си естрадна певица, ами го възприемаха и зрително, наблюдавайки струята на фонтана. Картината с лебедите им създаваше допълнителен уют – хем се разхождаха на чист въздух, хем се и чувстваха като у дома си под ковчорчетата с изрисувани лебеди.

Добре, ама фонтанът започна да се поврежда. Взеха да го пускат с музика само в празник, а след това и никак.

– А бе машинка нали е, разваля се – въздишаха по-примирените граждани.

По-критично настроените обаче мърмореха:

– Голяма работа: да се затегне с отвертка някое винтче в някое реле. Ама техниците са мързеливи.

А истината беше съвсем друга. Може би по-сложна. Може би по-проста. Но всеки случай по-тъжна. За всичко бе виновен черният лебед, който умря към края на това лято. Гражданите, разбира се, не забелязаха отсъствието му. При тия разноцветни прожектори иди, че разбери кой лебед е чер, кой – бял. Всички бяха розови като фламинги.

Големи разправии си имаше пеещият фонтан с тоя черен лебед. Често пъти посред нощ, когато фонтанът си почиваше, приятно изморен от дългото пеене и от радостните възгласи на публиката, черният лебед току доплуваше насреща му из мрака. Прожекторите не светеха и върху сребристия отблясък на водата черният лебед се очертаваше с извитата си шия като един голям въпросителен знак. И да беше само приликата му с въпросителния знак, както и да е. Ами той наистина питаше.

– Е – питаше той, – какво? Доволен ли си, маестро Фонтане?

– Че защо да не съм доволен? – отвръщаше пеещият фонтан. – И аз доставям удоволствие на хората, и те на мен. Знам я твоята болка – модни шлагери съм бил пеел, естрадни песни. Не си прав обаче, лебеде. Хиляди хора имат нужда от това. Пък и не можеш да отречеш, че от време

на време им изпълнявам „Лебедовото езеро“ от Чайковски.

– Съвсем не става дума за това – разплискваше нервно с криле звездните отражения черният лебед. – А за това, че те наричат Пеещ фонтан, но ти не пееш своя песен, а чужда.

Това беше най-болното място на пеещия фонтан. При тоя упрек той изсъскваше от яд. Една тънка шипяща струя се вдигаше тогава чак до покрива на управата на парка.

– Ш-ш-ще ме учиш-ш-ш ти мене! – съскаше пеещият фонтан. – Ти, дете не с-с-си пойна птица. Изпей сам нещо, пък после учи другите!

– Ще изпея, не бързай – тъжно се поклащаше черният лебед, черен въпросителен знак. – Но и ти можеш да изпееш своя песен, а не да повтаряш чуждите. Поривът на твоите струи да прегърнат небето е пълен с музиката на непокорството. Плясъкът им после върху повърхността на езерото е божественият акорд на сливането с майката вода! Да, ти имаш своята песен. Трябва само да се откачиш от тия релета, индикатори и стереоуредби.

– Имам си аз моята песен, разбира се. Не се грижи ти за моята песен. За своята се погрижи. Защото не съм чувал досега за лебедова песен – изфуча фонтанът. После забълбука, като че ли се мъчеше да си припомни нещо. – А бе май съм чувал за лебедова песен. Не, не съм те чувал тебе да пееш, знам те какъв си певец – бълбукаше фонтанът. – Ама защо съм чувал да говорят за лебедова песен?

Черният лебед – черен въпрос – отплува и се сля с черния мрак, без да му отговори.

Отговори му чак към края на това лято. О, колко тъжен и колко страшен отговор бе това. Защото черният лебед му изпя своята лебедова песен.

То беше пак в една такава звездна августовска нощ, когато в езерото падаха много звезди. Лебедът запя и струите на фонтана се смразиха. Те се смразяваха и по-рано, когато лебедът му говореше за музиката на непокорството и примирението. Но лебедовата песен бе още по-величествена, защото той, лебедът; бе син не само на водата, но и на земята, не само на бялата светлина, но и на черния мрак. И сега се сливаше с тях – сливаше се с падащите в езерото августовски звезди, с раждащата се от езерото августовска зора. Грациозната лебедова шия вече не беше въпросителен знак. Напрегната от песента, тя се извиваше вълнообразно, повтаряйки вълните на езерото, сребристите трепети на отраженията на падащите звезди и на раждащата се зора. И сля се песента с тях, и лебедовата шия, и лебедовото тяло. Безжизнено върху отраженията на

водата, то заплува нанякъде към вечността – един малък къс от светлина и от мрак.

И заплака фонтанът. Дълбоките му ридания вдигаха струи към небето, задържаха ги на височината на тополите, на брезите, на розите, на водните лилии. Изпокъсаха се жичките на всички релета, индикатори и стереоусилватели, които го свързваха с радиоуредбата. Никакви техници вече не можеха да ги поправят. Фонтанът плачеше своя плач, пееше своята песен, което е едно и също.

Разхождащите се граждани си мислят, че е повреден. Но някои, като се заслушат по-внимателно в неговия естествен плясък, в песента на възвишаващата се и падаща вода, казват:

– Сега този фонтан с право би могъл да се нарече Пеещ фонтан...

КРАЙ

© Марко Ганчев

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издаелство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9193>]